

PRATEN OP PAPIER

Praten helpt, hoor ik vaak zeggen.

Het zou tegen van alles helpen. De dingen waar je mee zit.

En wat zitten we vaak met dingen. Grote dingen. Kleine dingen die, als je er niets aan doet, misschien iets monsterlijk groots worden.

Praten helpt. Ik praat niet graag. Ik schrijf. Schrijven is ook een manier van praten.

Waar begin ik?

Wat ik kwijt wil, is zo dik als limonadesiroop die nog aangelengd moet worden met water. Laat ik het water zien als letters. Letterspetters. Ik pak mijn taal erbij. En zie wel hoe en of het oplost.

GAT

De zomer van vorig jaar voelde als een plaatje van iets vrolijks, iets geels. Van zonnebloemen tegen blauwe lucht. Een plaatje waar ik kort naar heb kunnen kijken, waarna ik het heb uitgeknipt en weggelegd, tussen twee boeken in. Boeken die ik niet meer heb kunnen terugvinden.

Wat was er gebeurd? De zomer van vorig jaar, de warmte van de zon, de dagen waarop zomervakantie ons de vrijheid gaf om te doen wat wij wilden, hadden we overgeslagen.

Er was een gat ontstaan in de tijd. Dat gat had de betekenis ingeslikt van alles dat in de gewone wereld speelde en telde.

Het zette mijn broertje, mama, papa en mijzelf op een eiland dat van de gewone wereld afgesneden leek te zijn. Simpelweg omdat wat ons overkwam, ons helemaal nodig had. Het nam ons op zo'n manier in beslag dat de rest van de wereld om ons heen verdween.

Alles waarover we ons tot dan druk maakten, was weg, foetsie.

De dingen die een mens niet kan terugdraaien, waarvoor niemand kiest, die een leven in een enkele seconde overhoop kunnen halen ... Dat zijn de dingen die mensen liever niet meemaken, maar soms toch meemaken. Die ze liever niet willen horen, maar soms toch te horen krijgen.

Hoe hard ik mijn ogen ook dichtkneep, hoe stevig ik mijn handen ook tegen mijn oren duwde, het veranderde niets aan het vooruitzicht. Of het gebrek daaraan.

HET K-WOORD

Het was waar. Wat er gezegd werd. Over het k-woord. Dat vaak volledig werd uitgesproken in de vorm van een scheldwoord. Een uiting van woede.

Ging het over de ziekte, dan leek het of mensen het juist niet durfden uit te spreken.

Terwijl iedereen wel iemand kende. Het was waar. Iedereen kende wel iemand. Die de ziekte overwon of de strijd hopeloos verloor.

Kanker. Het overkwam een ander.
Tot die ander geen ander was.

IN VERWACHTING

Papa was die ander. Papa was zo'n 'iemand'. Die het overkwam.
Overkomen deed het je. Bam. Een klap in je gezicht.

Te horen krijgen dat je in verwachting was. Van de dood.

Uitbehandeld. Dat was hoe het er met papa voor stond.
Hij was uitbehandeld. Dat klonk als:
'We hebben de hoop opgegeven, meneer. Gaat u zitten. Tussen nu en gauw behoort u tot de verleden tijd.'

*'Wordt niet beter.
Drie maanden. Palliatieve terminale
zorg.
Kwaliteit van leven. Afronding.'*

Ik verstond weinig en begreep er nog minder van. 'Palliatief.' Palliatief had volgens mij te maken met het niet meer kunnen genezen. Dat alle pijn hooguit verzacht kon worden.

- TIJDENS -

HOPELOOS

Nog net genoeg tijd om kleren te kiezen voor je eigen begrafenis. Een route uit te stippelen die je zou willen afleggen van de plek waar je gestorven was naar de plek waar je voorgoed zou rusten.

De laatste tocht na jouw laatste ademtocht.

Papa ging dood.

Dood gaan we allemaal. Maar zo, op deze manier. En nu al?

Oneerlijk! Een vader mag zijn kinderen niet zo vroeg in het leven achterlaten.

De pijn. Het was een pijn die groter was dan mijn lichaam. Hij paste er helemaal niet in. Het kon niet anders dan dat hij eruit zou barsten. Met een knal, minstens zo hard als de knal die dit nieuws teweegbracht.

Waarna een oorverdovende stilte was ontstaan. In die stilte leefden wij. En zochten we. Naar antwoorden. Naar elkaar.

